

1955 m. spalio mėn. Nr. 9

lietuviams turime ir būt!

Atkelta iš 12 p.
 mijoje, pasitarimai dėl Karelijos gražinimo Suomijai rodo, kad bolševikai, nors ir nenoromis, bet vis tiek vykdo Ženevoj nustatytus pertvarkymus. Kai kas ir čia stengiasi pramatyti gudrius T. Sąjungos žingsnius. Vargu ar galima pramatyti ką nors gudraus diplomatinių santykių nustatyme su Vakarų Vokietija. Maža gudraus tame, kad Adenaueriui buvo leista išnaudoti Maskvą kaip po tribūną. Pirmosios amnestijos politiniams kaliniams paskelbimas irgi simboliškai rodo Tarybų Sąjungos galo pradžia. Visi tie žingsniai, kuriuos dabar jėgos verčiami bolševikai daro, jiems yra jei ne pražūtingi, tai labai pavojingi, nes visa tai surišta su opozicijos didėjimu viduje.

Vis tiek galutinio išvado reikiama tikėtis, kad spalio mėn. pasitarimai duos teigiamus rezultatus. Ypač lietuviams ir abejoti netenka. Einant tokiu keliu, kas atrodo labiau galima, mūsų grįžimas į Tėvynę bus apribotas tam tikru terminu, priešingu gi atveju mūsų reikalai gali išsispręsti dar greičiau. Vienu ir kitu atveju mes privalom būti pasiruošę paskutiniams bandymams, t.y. nugalėjimui kliūčių, kurios be abejo išimtiniais atsitikimais bus.

Tad daugiau vilties, ryžto ir tarpusavio susiklausymo!

Sukultūrinkime pramogas

Žmogaus siela laikas nuo laiko reikalauja poilsio ir kaip žiedelis pavėsyje stiepiasi į šviesą,

taip ir žmogaus siela krypta į grožį, į tyrą džiaugsmą, į švelnius nekasdieniškus pergyvenimus. Pasilinksminimai yra natūralus tų dvasinių žmogaus poreikių patenkinimas. Tinkamai ir mokamai suorganizuoti pasilinksminimai gali įnešti į naują būtį daug saulės, daug šilumos, geros nuotikos ir naujų jėgų. Pasilinksminimai yra neįkainojama priemonė ir tautiniame auklėjime, kuris, deja, po nesvetingu Vorkutos dangumi paliktas likimo valiai. Ir, gal būt, ne dėl to, kad nėra iniciatorių, kad svetimas mūsų tautai gyvenimo būdas lyg nuodai smelkiasi į lietuvišką sielą ir piktžolėmis užgožia tai, kas dar joje išliko šventa, brangu, tyra.

Mūsų tautiečiai užuot susirinkę būreliu ir padainavę baigiamas užmiršti svajingas, pilnas švelnaus liūdesio ir lyrizmo senąsias mūsų liaudies daineles, savo kūną ir sielą nuodija "vologodskaja", pajvairindami bjauriausiu lietuviškai rusišku žargonu ir padugnių "perlais" - visokiomis nešvankybėmis. Šiuo momentu mes atskirti nuo Tėvynės ir neretai pergyvename dvasines krizes. Dažnai puolame neviltin. Ėda vienišumo jausmas. Rodos, visa įgriso, ir gyvenimas netenka prasmės. Tai natūralu esant tokiose nežmoniškose sąlygose. O gyventi vis dėl to reikia. Degtinė ta prasme nieko nepadės. Joje nenusikandinsime visų savo sielvartų ir visų vargų. Prieš nuodus turime suieškoti priešnuodžių. Jų dar gi ieškoti nereikia - tai kultūringi pasilinksminimai. Mūsų čia daug. Meskim šiuo momentu mus žudantį bekrastį in-

dividualizmą, o burkimės į lietuviškus būrelius, sudarykime vieningą, sąmoningą ir nuoširdžią lietuvišką visuomenę, kurios aplinkoje nors valandėlę galėtume pajauti jaukią gimtojo krašto atmosferą. Tėvynė toli - sukurkime ją miniatiūroje! Visos galimybės mūsų rankose. Yra mūsų mergaičių. Yra vyrų. Yra daininkų. Yra literatų, muzikų, pasakotojų, humoristų. Tai kodėl nesusiburti laisvalaikio pas kurį nors tautietį, kodėl nepadainuoti "Bijūnėlio", "Kur bėga Šešupė", "Leiskit į Tėvynę" ir pan.? Kodėl nepadeklamuoti mūsų žymiųjų poetų, kodėl pagaliau neparodyti savo kūrybos, kodėl nepasipaskot idomesnių nuotykių iš savo gyvenimo, nepasidalinti žiniomis ir savo nuomone aktualiais klausimais? Galima ir pašokti, galima nugerti su saiku - juk negi mes iš vienuolyno? Svarbu tik, kad būtų sava aplinka, sava kalba, sava daina, savi žmonės - vienos didelės nelaimės ištikta, susiklausanti, užjaučianti, nesavanaudiška, lietuviška šeima. Lietuviški pobūviai tegu tampa grandimi jungiančia ne tiek nuotoliu, kiek dvasia išsklaidytus mūsų tėvynainius Vorkutoje. Jų iniciatoriumi tegu būna kiekvienas lietuvis, kuriam dar brangi svetimųjų nutrempta mūsų žemė ir kuris ryžtasi nepalūžusiu sugrįžti Tėvynėn, kuris ranką ant širdies padėjęs drąsiai pasakytų: Tėvyne, aš padariau visa, ko Tu iš manęs reikalavai.

C. S.

Tautietie, tegu Tau paskutiniai žodžiai pasako, kaip turi pasielgti su šiuo laikraščiu.

**Užjaučiame
Kpt. Česlovą GERMANAVIČIŲ
mylimai mamytei mirus.**

*Lietuvos Kariuomenės
Kūrėjų Savanorių Sąjunga,
Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga,
„Varpo“ redakcija*

**Užjaučiame
Antaną SEMĖNĄ
mylimam tėveliui mirus.**

*Lietuvos Kariuomenės
Kūrėjų Savanorių Sąjunga,
Lietuvos Laisvės Kovotojų Sąjunga,
„Varpo“ redakcija*